

Wereld verbeteren oké, maar niet ten koste van onszelf ★★★

Vier personages op zoek naar een happy end. De acteurs van *Ver van je bed* doen alsof ze de voorstelling ter plekke maken en zoeken naar een hedendaags verhaal met een vrolijk einde. Niet eenvoudig wanneer mensen worstelen met (gevolgen van) covid, woningtekort, klimaatproblemen, energiecrisis en bijvoorbeeld studieschulden.

De jonge producent Niels van Doormalen wil met Oatmilk Studio relevante verhalen vertellen waarbij de boodschap belangrijker is dan het artistieke ego van de makers. Een mooie missie met een risico op prekerigheid. Waarschijnlijk daarom kozen ze voor een hoge graptichtheid en personages die elkaar op de hak nemen.

Script en liedteksten van Maarten Hopman zitten vol herkenbare hedendaagse thema's en dilemma's – en soms clichés. Moeder Marjan (Annick Boer) vertelt haar volwassen kinderen dat hun vader ervandoor is met een jong meisje. Zelf heeft ze een relatie met de in zalvende zinnen sprekende lifecoach Jan-Dirk (Bart van Veldhoven). Dochter Hannah (Renée de Gruijl) nadert de 30, verdrinkt in haar zzp-bestaan, en baalt dat ze single is; zoon Pieter (cabaretier Martijn Kardol) zit klem door zijn pasgeboren baby en zijn allesbepalende vriendin.

Geestig, maar niet echt scherp

Dit levert veel, maar tamelijk oppervlakkige humor op, vooral door de geestige dialogen en de sterke acteurs. Maar er zijn geen echt scherpe grappen, noch vileine

afrekeningen of vernieuwende inzichten die je zou verwachten – of waar je op hoopt – bij een voorstelling die zich als cabaretmusical afficheert.

De composities van Ezra van Nassauw zijn heel aardig, al neem je ze niet mee naar huis. Helaas staat de muziek op tape, maar deze klinkt goed met vaak rijke arrangementen.

De belangrijkste boodschap is NIMBY: Not in my back yard. 'We' willen best iets doen voor het klimaat/asielzoekers/armoede, maar niet ten koste van onszelf. Mooi en enigszins confronterend, maar ook niet nieuw. De voorstelling verwijst naar de musical *Foxtrot* (1977) van Annie M.G. Schmidt. Waar personages in *Foxtrot* 'dansen op de vulkaan terwijl de hele westerse economie in elkaar lazert', gaat in *Ver van je bed* 'alles naar de klote' en lopen ze rond in een 'vlammenzee waar mensen druppels op een gloeiende plaat' rondspatten.

Is er in vijftig jaar zo weinig veranderd? En is dat eigenlijk treurig of hoopvol? Die vraag stelt de musical niet, maar dat kun je je na afloop wel afvragen.

De personages forceren een happy end. Dat is zo bizar dat je niet anders kunt dan concluderen dat het er niet hoopvol voor staat in de wereld – maar dat brengen ze gelukkig niet doemdenkerig of vingerwijzend. Oatmilk Studio staat nog in de kinderschoenen, maar met deze tweede productie is het productiebedrijf een stapje volwassener geworden.